

[Per Hækkerup.]

gerne spørge udenrigsministeren — om han agter i sin tale i FN at give udtryk for en sådan henstilling. Hvis regeringen skulle være så hensynsfuld — hvis jeg må bruge det udtryk — ikke med navn at ville nævne de regeringer, det drejer sig om, således som det jo ellers har været diskuteret, så vil jeg i hvert fald henstille, og så vil vi henstille, at ministeren nævner dem i den form, at det er de lande, der leverer våben til Biafra; så vil de fleste, der er til stede på generalforsamlingen, nok være klar over, hvilke lande det drejer sig om.

Så vil jeg gerne gøre et par enkelte bemærkninger om den økonomiske politik og derunder særlig beskæftigelsen. Også dér synes jeg man kunne mærke en vis forskel i den måde, hvorpå regeringspartierne behandlede beskæftigelsesproblemet. Medens statsministeren og det radikale venstre klart og tydeligt gav udtryk for en beklagelse over, at arbejdsløsheden var af den højde, den var, fik vi nogle lidt mere, skal vi sige runde bemærkninger fra det konservative folkeparti, og fra venstre fik vi, hvad jeg ville kalde et ikke alt for fikst forsøg på at give udtryk for, at denne arbejdsløshed var jo stærkt nedadgående. Hr. Henry Christensen nævnte — og det var tal, der åbenbart var så interessante, at de blev mangfoldiggjort igennem TV i aften — at man kunne jo se, hvordan vi var på den rigtige vej, hvordan tendensen var den rigtige, for i januar måned var arbejdsløsheden 30.000 mand større, end den var i januar 1967, og nu i september måned var den kun 10.000 mand større, end den var i september 1967. Og så siger hr. Henry Christensen endda, at man skal naturligvis tage hensyn til de sæsonmæssige forskydninger. Det glemte han bare, da han nævnte de 30.000 og de 10.000. Hr. Henry Christensen ved jo godt, at det er at stikke dansk offentlighed blår i øjnene. Der er jo ikke tale om, at der er sket en tendens, hvor ekstrastigningen i arbejdsløshed er faldet fra 30.000 til 10.000. Det ville jo indebære, at hr. Henry Christensen ville give os en garanti for, at arbejdsløsheden ikke stiger til måske i januar måned næste år at være igen 30.000 større, end den var i januar 1967. Og mangt og meget tyder desværre på, at risikoen foreligger.

Så vil jeg sige til statsministeren, som jo også berørte disse spørgsmål, og som citerede flittigt fra det økonomiske råds formandskabs betænkning, at jeg synes, statsministeren, som, jeg havde nær sagt sin sædvane tro, hævdede den moralske pegefinger over for os andre, skulle have haft mod nok — for det er jo det, det drejer sig om her, har jeg forstået — til at erkende med formandskabet, at når arbejdsløsheden steg fra sommeren 1967 og fremefter, skyldtes det et forudgående tilbageslag i den internationale konjunktur, hvor virkningerne normalt melder sig noget senere i Danmark. Da konjunkturerne vendte, skete der ikke et fald i den danske arbejdsløshed i 1968, og det hænger ikke sammen med, at der var vanskeligheder i afsætningen af vor industrieksport, tværtimod, men det hænger sammen med den forbrugsbegrænsende politik, som regeringen havde gennemført.

Det ville have været rimeligt at give denne forklaring, for regeringen har jo selv villet den politik. Det er altså ikke en udefra kommende arbejdsløshed, vi har i dag, det er en arbejdsløshed, der er begrundet i den politik, regeringen har ført. Det kan man læse som de såkaldte vismænds vurdering, og det er en vurdering, jeg er enig i. Og hvorfor er det så et resultat af regeringens politik? Jo, det er det, fordi man gennemførte det, man har kaldt den stramme finanspolitik, efter at man var kommet til magten efter valget.

Nu er der jo sket lidt med hensyn til den, og dér vil jeg gerne sige til finansministeren, at jeg forstår i og for sig hans bekymrede ansigt, men jeg er da glad for at se, at han en gang imellem kan ligesom vende tilbage til den glade, muntre tilværelse fra dengang han var i opposition. Han har i hvert fald efter at have redegjort for sagen i finansudvalget udtalt sig på en måde, som jeg synes var ganske charmerende. Han talte om, at nu er kasseoverskuddet jo forvandlet til et kasseunderskud, og det betyder, at vi nu fører den politik, som formandskabet vil have, og næsten med fryd i stemmen meddeler finansministeren, at nu giver vi skam flere penge ud, end vi får ind i statskassen. Det er selvfølgelig meget rart og hyggeligt, men hvad er det for en gennemtænkt politik, der ligger bagved? Forudså finansministeren det, da vi